

Lani sem po 40. teku napovedal menjavo generacij, a so nas letošnje razmere prepričale, da bomo vseeno to izvedli malo bolj postopoma.

Za nami je zagotovo najbolj stresen od vseh 41-ih Tekov.

Pa ne zaradi tega, ker smo morali celotno organizacijo prilagoditi obstoječim Covid zahtevam, temveč za to, ker smo morali nekako uganiti ali predvideti, kakšna bo situacija jutri, pojutrišnjem, čez en teden, ko bo napočil dan X. Celó v sredo, dva dni pred tekmo, ko je bilo že res vse pripravljeno, smo se resno menili, ali si, glede na pričakovane nove omejitve, sploh upamo prevzeti na svoja pleča odgovornost organizacije dvodnevne športne prireditve na Šmarni gori. Odločitev je bila jasna, svet se vrti naprej. In kdo drug bo pri tem gonilna sila, če ne mi, športniki po duši in telesu?

Tako kot si bomo mi, organizatorji, zapomnili ta 41-tek, si boste to leto zapomnili tudi vi, tekači. Da pa le ni vse tako moteče, negativno, sem ujel na ušesa od nega iz prvih, »privilegiranih« štartnih vrst. Super, nobene gneče na startu. Spet drugi bodo rekli: ja zanj, ki je bil sam v prvi vrsti, je to super, kaj pa zame, ki sem moral(a) teči 30 metrov daljšo progo?!

Ja, glejmo na vse skupaj s pozitivno energijo in se veselimo 42. Teka na Šmarno goro. Upam, da v »normalnih« razmerah in še bolj upam, da tole norišnico z maskami in razkužili in vsem ostalim ne bomo sprejeli za nekaj normalnega.

Nasvidenje v 2021, Tomo